

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **A. G.**, zast. Mgr. Alžbětou Schirlovou, advokátkou se sídlem Francouzská 16, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 427/16, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2016, čj. MSP-25/2016/OJD-SZN/2, v řízení o návrhu Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému než místně příslušnému krajskému soudu,

t a k t o :

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 A 34/2017 **se přikazuje** Krajskému soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou ze dne 28. 1. 2017 podanou k Městskému soudu v Praze domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 11. 2016, čj. MSP-25/2016/OJD-SZN/2. Tímto rozhodnutím žalovaný změnil usnesení předsedy Městského soudu v Praze o vyškrtnutí žalobkyně ze seznamu znalců tak, že se žalobkyně odvolává z funkce znalkyně.

Městský soud v Praze předložil Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci jinému krajskému soudu podle § 9 odst. 1 s. ř. s. K tomu uvedl, že v posuzované věci rozhodoval jako správní orgán prvního stupně předseda městského soudu, což by mohlo vzbudit objektivní pochybnost o nepodjatosti všech soudců specializovaných senátů tohoto soudu.

Podle § 9 odst. 1 s. ř. s. přikáže Nejvyšší správní soud věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. Jedná se o případ tzv. delegace nutné, podmíněné vyloučením všech soudců specializovaných senátů toho soudu, který má věc projednat a rozhodnout jako soud věcně a místně příslušný.

K otázce objektivních pochybností o nepodjatosti soudců Nejvyšší správní soud odkazuje na své rozhodnutí ze dne 30. 9. 2005, čj. 4 As 14/2004-40, ve kterém vyslovil, „že vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci má být založeno nikoli na skutečně prokázané podjatosti, ale je dáno již tehdy, jestliže lze mít o jeho nepodjatosti pochybnost“.

Podmínky citovaného ustanovení jsou v nynější věci splněny, neboť věc by rozhodovali soudci působící u soudu, jehož předseda vystupoval vůči žalobkyni jako orgán prvního stupně. Jak správně podotknul navrhovatel, v obdobné věci již Nejvyšší správní soud také vydal usnesení ze dne 20. 1. 2016, čj. Nad 327/2015-35, ve kterém uvedl: *„Skutečnost, že by soudci krajského soudu měli, byť zprostředkovaně (primárně žaloba napadá rozhodnutí žalovaného), posuzovat činnost funkcionáře krajského soudu, který může v zákonem stanovených případech vůči nim vykonávat úkoly justiční správy, je důvodem pro vyloučení těchto soudců z projednání a rozhodnutí věci.“* V tomto ohledu je vhodné poukázat i na obecnou právní zásadu, podle které nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci; ve sporu mezi dvěma subjekty tedy musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že všichni soudci specializovaných senátů Městského soudu v Praze jsou ve věci vedené tímto soudem pod sp. zn. 6 A 34/2017 vyloučení pro možnou podjatost. Tím jsou splněny podmínky pro delegaci jinému krajskému soudu stanovené v § 9 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto v souladu se zásadou hospodárnosti soudního řízení přikázal věc Krajskému soudu v Praze, který je pro žalobkyni i žalovaného soudem nejbližším.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. března 2017

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu